

„Ha tökéletes akarsz lenni”

Kedves Testvérek,

Mikor ezt a pünkösdi levelet írom, Rendünk több közösségében a Szinódusunkat készítjük elő a „Hűségesek vagyunk-e a hivatásunkhoz?” témáról elmélkedve, amelyet a Brazil Kongregáció Káptalanjának egy levele indított el.

A különböző kontinensek közösségeiben, amelyeket az utóbbi hónapokban meglátogattam, azt láttam, hogy az ebből a kérdésből kiinduló párbeszéd tapasztalataink mély megosztását teszi lehetővé, és növeli bennünk azt a megújult vágyat, hogy segítsük egymást, hogy hűségesen élhessünk ahhoz a híváshoz, amelyet Isten ma ad nekünk. Az Úr továbbra is hív bennünket a mi több százados karizmánk mélységéből, csak úgy, mint azokból a szavakból és tanúságtételekből, amelyek, a mi időnkben, megújítják számunkra az Ő „Kövess engem!” megszólítását.

Mit jelenít meg Ferenc pápa hangja, ha nem Krisztus meghívását, hogy újítsuk meg a hivatásunkhoz és a küldetésünkhöz való hűségünket? A Pápa minden Istennek szentelt személyt emlékeztet arra, hogy nem választhatjuk szét szerzetesi hivatásunkat attól a segítségül hívástól, amely a föld minden sarkáról hangzik felénk, a földrajzi, szociális, kulturális és lelki perifériákról, amelyekben a mai ember hon nélkül, lakhely, család és szeretet nélkül tévelyeg, kiteve oly sok agresszív és lelkiismeret furdalás nélküli egoizmusnak. E tévelygők ki vannak téve a hatalmas önzésének, de annak az önzésnek is, amely, mint láthatatlan vírus, behatol a szívünkbe, a gondolkodás és életmódunkba, és abba, ahogyan az emberekkel és a dolgokkal bánunk.

Egy kérdés, amelyet nem szabad elfelejtenünk

A hivatásunkhoz való hűségre vonatkozó kérdés, miként említettem, mélységében munkálkodik Rendünk sok tagjában és közösségében. Mikor Etiópiában fiatal fogadalmasokkal beszélgettünk, egyikük azt mondta, hogy nem tudott aludni e miatt a kérdés miatt, annyira mindent megkérdőjelezett benne.

Sokak számára ez a kérdés olyan, mint egy meglepetés, mert már nem vagyunk hozzászokva, hogy föltegyük magunknak, és, hogy minden nap megkérdézzük magunktól.

Tudjuk, hogy Szent Bernátnak, miként Saint-Thierry Vilmos elbeszéli „mindig a szívében és gyakran az ajkán voltak ezek a szavak: Bernát, Bernát, miért jöttél?” (*Vita Prima*, 1,4). Megértette, hogy csak, ha ébren tartja ezt a kérdést, élhet a mi hivatásunknak a formájában, felelve az Úr hívására. Mert ezt jelenti a hűtlenség: úgy folytatni az utat, hogy közben már nem emlékszünk arra, hogy kiért járjuk. Úgy, ahogyan Júdás, aki egy ponton elkezdett csak a pénzért Jézussal maradni, amit a közös kasszából vett ki, vagy csak azért, mert várta, hogy Jézus legyen a Zsidók királya. Az árulás akkor kezdődik, amikor már nem maga Krisztus a veletünk legvégső oka.

Manapság könnyebben megkérdőjelezzük a hivatásunkat, mint a hivatásunkhoz való hűségünket. Az életünket azzal tölteni, hogy állandóan azt kérdezzük, hogy valóban az-e a hivatásunk, mint amelyben elköteleződünk, teljesen meddő gyakorlat. Azonban soha sem szabad felhagynunk azzal, hogy kérdezzük magunkat, hogy valóban hűségesek vagyunk-e, és milyen személyes megtérésre van szükségünk ahhoz ma, hogy növekedjünk ebben a hűségben.

Tudjuk, közlünk senkinek sem sikerül valóban hűségesnek lennie. A fontos azonban az, hogy megmaradjunk abban az irányultságban, hogy az Urat nézzük és Őrá hallgatunk, mindig jobban számítva az Ő hűségére, amellyel hív minket, mint a mi hűségünkre, ahogyan válaszolunk neki. A fontos az, hogy kitartsunk az Isten Igéjének hallgatásában azzal a vággyal, hogy engedjük magunkat oda vezetni, ahová az Úr akar minket vinni.

Szent Benedek Regulájának első szavai, „Hallgasd meg, ó fiam!” (Prol. 1), az egész életünket, mint *hivatást* határozzák meg. Isten hívása egy örök szó, maga Krisztus, az Atya Igéje. „Hallgatni” azt jelenti számunkra, hogy Isten hangjának vezetésében élünk, hogy az Ő jelenlétének fényében járunk, aki hív minket. „Szavad fáklya a lábam elé, világosság az utamon”, mondja a 118. Zsoltár (105. vers). Amikor meghalljuk az Úr hívását, akkor már nem élhetünk másképpen, mint az Ő hangjára figyelve. Simon Péter rögtön megérezte, amikor azt mondta Jézusnak: „De a te szavadra kivetem a hálót” (Lk 5,5). Ez tette lehetővé Jézusnak, hogy végbevigye egy csodálatos halfogás csodáját, amely Péter számára annak a rendkívüli termékenységnek a szimbóluma lett, amely az életében megvalósul, ha Jézus szavának útján jár, és hallgat az Ő hívására. Mi is mindnyájan, ki-ki a hivatásának abban a formájában, amelyet Isten választott neki, mindig életünknek titokzatos és csodálatos termékenységét fogjuk megtapasztalni, ha állandóan megújítjuk a hűségünket abban, hogy itt és most az Úrra figyelünk, aki hív minket.

A Szépség meghívottjai

Az, hogy hívnak minket, mindig a szépségnek egy megtapasztalása, akkor is, ha az Úr olyan döntésekre és újrakezdésekre hív, amelyek látszólag megsanyargatják az életünket. A gazdag ifjú azért vált szomorúvá, mert a félelme, ami miatt nem mert lemondani a gazdagságáról, elárulta Jézusnak azt a rendkívüli szépségét, amely szeretettel rá tekintve hívta őt (vö. Mk 10,21).

A szépség hív, vonz. A hivatásunk azért szép, mert abban egy olyan Isten szépsége vonz bennünket, aki személyesen ismer minket, olyannyira, hogy a nevünkön szólít minket és mindnyájunkkal egyedi terve van, amelyet senki más nem tud megvalósítani helyettünk; kiváltképp Istennek az a legfőbb terve, hogy vágyik arra, hogy szeressük Őt úgy, ahogyan Ő szeret minket.

A Regula Prológusában, Szent Benedek ujjong a mi hivatásunk szépségének csodálatától: „Mi lehetne édesebb számunkra, szeretett testvéreim, az Úrnak e minket hívó szavánál?” (Prol. 19). Mintha egy a monasztikus életről szóló előadás kellős közepén Szent Benedek megállna, fölemelné a tekintetét és ragyogó arccal, hangosan felkiáltana: „Milyen szép, testvérek, a mi hivatásunk! Milyen szép meghívottnak lenni! Sőt: hogy Isten arra *hív meg*, hogy legyünk az övéi, éljünk Ővele és Őérte, egy olyan életben, amely már nem az, amit mi magunk gondoltunk ki magunknak, hanem egy új életben, amely megszabadult a saját kicsinyességünk kötelékeitől!”

És ez a hívás egy *hang*. Nem csak olyan beszéd, amely másokon keresztül vagy más módon is eljuthatna hozzánk. Ez valóban az Úr hangja, valóban maga az Úr az, aki szól hozzánk, aki meghív, aki személyesen megszólítja a szabadságunkat, hogy felelünk-e vagy sem az Ő vágyára, hogy nekünk adja az életet.

Szent Benedek mindnyájunkat összehív, „*fratres carissimi* – kedves testvéreinek” szólítva minket, hogy osztozzunk az ő örömeiben, amely a szentek öröme. Az, hogy az Úr mindenkit külön-külön hív, mindnyájunk számára öröm, egy megosztandó öröm, hogy így mindig egyre nagyobb legyen. Ez a jó pásztor öröme, aki, mikor megtalálta eltévedt bárányát, mindenkit összehív, hogy ünnepeljenek vele (vö. Lk 15,6). De Szent Benedek számára az öröm mindenekelőtt abból fakad, hogy minket talált meg Krisztus a jó Pásztor. Amikor Jézus hív minket, amikor eljut hozzánk az ő hangja, amellyel kimondja a nevünket, akkor észrevesszük, hogy megtalált minket, hogy elvesztettek voltunk és Ő talált meg minket, hogy értelmet és otthont adjon az életünknek.

A keresztség már ez az igen szelíd, „édes” hívás, amelyben Isten hangja kiejti a nevünket és meghív bennünket arra, hogy éljünk Vele és Érte abban a Testben, amely az Egyház. Minden megkeresztelt ember élete egy Istentől meghívott élet, és minden egyéni hivatás megéreztetni velünk még pontosabban azt a hangot, amely értelmet ad a létünknek.

A hivatás azonban, ahogyan Benedek mondja, mindig egy *meghívás* és az is marad. Egy meghívás nem olyan, mint egy behívó a katonai szolgálatra. A meghívás egy a szabadságunknak tett javaslat. A meghívás egy két szabadság közé fölfüggesztett misztérium, mert aki meghív, fegyvertelenül kiteszi magát a másik szabadságának, hogy elfogadja-e vagy elutasítja-e a meghívását. Aki meghív a gyöngeség és sebezhetőség állapotába helyezi magát a másik előtt. Isten ezt a módot választotta,

hogy arra hívjon minket, hogy megfeleljünk az Ő ránk és mindenkire vonatkozó szeretete tervének. Ezért használja szent Benedek az „édes, szelíd” szót a minket hívó hang leírására. Mindig a „szelíd és alázatos szívű” (Mt 11,29) Úr az, aki követésére hív minket.

Krisztusnak ez az alázatos szeretete, amely gyöngéden hív bennünket, ez a mi hivatásunk szépsége. Maga Jézus a mi hivatásunk szépsége, minden keresztény hivatás szépsége. Akkor éljük hűségesen a hivatásunkat, ha az Úr hangjának és jelenlétének állandó bűvöletében éljük. A valódi hűség Krisztus jelenlétének a visszatükröződése, az Ő hangjának a visszhangja, az Ő irántunk való szeretetének a kisugárzása azokra a közösségekre és felebarátokra, akikkel találkozunk.

Egy hivatás akkor szép, ha nem veszíti el azt a csodálatot, amely Krisztushoz kiált: „Szép vagy, szebb, mint bárki az emberek fiai közül. Ajkadon kellem ömlik el” (Zsolt 44,3). Az Ő Arca ragyogásának, az Ő Szava édes kegyelmének kellene hűségünk mindig élő és életető forrásának lennie. És akkor életünk útja, amelyet az Ő hívását követve élünk, költeménnyé válik, amely Krisztus szépségét énekli meg: „Szívemből ünnepi ének árad, zengem dalomat a királynak. Nyelvem siet vele, gyors, mint az író vesszeje.” (Zsolt 44,2).

A mi hivatásunk szépsége a minket nevünkön szólító Krisztus jelenlétének visszatükröződése bennünk és általunk. A költemény tehát, amelyet neki szerzünk állhat egyetlen szóból is, lehet egyetlen tekintet vagy mosoly is. Egyetlen szeretet-cselekedet szépsége. Miként a Magdalai Mária aki felkiált “Rabbouni!” (Jn 20,16), miként Tamás, aki megvallja: “Én Uram, én Istenem!” (Jn 20,28), vagy mint János, aki felkiált: “Az Úr az!” (Jn 21,7).

Mindent elhagyni Érte

Valóban megvan ez a szépség bennünk és a közösségeinkben? Hűségesek vagyunk a hivatásunk szépségéhez, aki maga Krisztus? Ott van bennünk és közöttünk az öröm, hogy Krisztus meghívott minket és követhetjük Őt? Nem vagyunk mi is olyanok, mint sok „gazdag ifjú”, amikor éppen szomorúan elutasítják, hogy mindent elhagyjanak Jézusért?

„Jézus ránézett és megkedvelte. “Valami hiányzik még belőled – mondta neki. – Menj, add el, amid van, oszd szét a szegények közt, és így kincsed lesz az égben, aztán gyere és kövess engem!” Ennek hallatára az elszomorodott és leverten távozott, mert nagy vagyona volt.” (Mk 10,21-22)

Gyakran elfelejtjük, hogy Krisztus hívása és az Ő nyomában járt életünk között ott van a szabadságnak egy tere. Amikor belépünk a monostorba, csak úgy, mint a hivatás bármely formájába, alapvetően még nem vagyunk Jézus követésében, mert még nem hagytunk el mindent Őérte. Közben mégis úgy viselkedünk, mintha azzal, hogy beléptünk, vagy azzal, hogy fogadalmat tettünk, már meg is volna az, hogy

Őérte mindenről lemondunk, és azt gondoljuk, hogy már követjük Őt, anélkül, hogy a továbbiakban gondunk volna arra, hogy eladjuk mindazt, amink van és odaadjuk a szegényeknek. Lehet, hogy valóban mindent javunkat elhagytuk, amink volt, de arra nincs gondunk, hogy elhagyjuk azokat a javakat is, amelyeket a monostorban találunk vagy kapunk, és amelyek gyakran sokkal nagyobbak, mint az, amink azelőtt volt. Azt gondoljuk, hogy élhetjük a hivatásunkat anélkül, hogy bármiről is lemondanánk.

Valójában, mindazok, akiket hív, mindvégig Krisztus szereteteli tekintetében maradnak, aki folyton, minden helyzetben ismételve nekünk: „Ha tökéletes akarsz lenni, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Aztán gyere és kövess engem!” (Mt 19,21).

Krisztus lényegében azt kéri, hogy ez alapján különböztessük meg a hivatásokat: megvan-e a készség, hogy Őérte lemondjunk mindenről. Két példabeszéd után, melyek a józan számíthatásról szólnak, hogy lesz-e elég pénze valakinek befejezni egy torony építését, vagy elég ereje megnyerni egy háborút, Jézus mindenkit meglep, mikor azt mondja, hogy az egyetlen dolog, amit nekünk „számolgatnunk” kell ahhoz, hogy a tanítványai legyünk, hogy akarunk-e lemondani minden javunkról (vö. Lk 14,25-33).

Nem ezt kérdezi szent Benedek is? Mégis, mintha megszoktuk volna, hogy úgy olvassuk a Regulát, hogy cenzúrázzuk a követelményeit. Mintha szent Benedek már nem kérné tőlünk, hogy a szeretetre irányuló akaratumkat az engedelmesség fegyelme és a testvéri szolgálat által neveljük. Mintha már nem kérné tőlünk, hogy a javak birtoklását és használatát a szükségesre határoljuk le, és gondoljunk a szegényekre. Mintha nem kérné többé, hogy fegyelmezzük a külső kapcsolatainkat még a mai kommunikációs eszközök lehetőségei között is őszinte áttetszőségben. Mintha már nem kérné tőlünk, hogy neveljük a beszédünket a csenddel és a figyelmes hallgatással. Mintha már nem hangsúlyozná, hogy legyünk hűségesek a közös imádság idejéhez és helyéhez, hogy növekedjünk az Istennel való kapcsolatban. Mintha már nem mondaná nekünk, hogy a pihenés és az alvás az imádságban virrasztás szolgálatában vannak, és hogy az ételnek és az itálnak nem szabadna kioltania az Isten Igéje utáni éhséget és szomjúságot. Szent Benedek számára még a munka sem cél önmagában, hanem akkor válik termékennyé, ha megtanulunk megállni az imaórákra, Isten Művére. Az egész Regula valójában elkísér bennünket a Jézus követéséért mindent elhagyás egyre szabadabb útján.

Valóban, ismerjük be, hogy éppen ezzel a lemondással kapcsolatban, amely megengedi Krisztusnak, hogy egyedül Ő adjon beteljesedést az életünknek, éppen ezzel kapcsolatban vagyunk leginkább krízisben. És innen ered az Evangélium gazdag ifjúnak szomorúsága és a miénk is.

Helyreállítani a romokat

Az utóbbi hetekben, különböző alkalmakon, más előjárókkal találkoztam, akikkel olyan súlyos hűtlenségekről beszélgettünk, amelyek Rendünk túl sok közösségében kerülnek elő. Ezek a hűtlenségek gyakran a végletes, néha tragikus kifutásai annak a visszautasításnak, hogy hivatásunkat azt elfogadva éljük, hogy Krisztusért lemondjunk a javainkról, az érzelmi kötődéseinkről, egyéni terveinkről, kényelmeinkről, gőgünkről. Ezekkel az előjárókkal beszélgetve, megszületett bennünk annak egyfajta tudatosítása, hogy eljött az idő, hogy együtt hordozzuk ennek a helyzetnek a felelősségét. Ha egy családban valaki súlyosan beteg, vagy vannak tagok, akik elvesztek vagy a romlás útjára tértek, lehetetlen, hogy csak álljunk és nézzük őket, vagy, hogy közömbösen egymásra bámuljunk.

De hogyan tudunk egymásnak segíteni?

Krisztus nem kér tőlünk mást vagy többet, mint azt, amire meghívott minket: mondjunk le önmagunkról és mindenről Érte. És éppen ez az, ami helyrehozza, újra fölépíti a házunkat, a Rendet az Egyházat, és még a romokban lévő társadalmat is.

Amikor Péter megtagadta, Jézus visszafordult és ránézett (Lk 22,61). Milyen volt az Ő tekintete? Bizonyosan Jézusnak ugyan az a tekintete volt ez, mint amivel a gazdag ifjúra nézett, a tekintet, amivel megszerette és hívta. És az Úr tekintetében Péter meglátta, hogy azért, hogy helyrehozza az ő hűtlenségét, Jézus elmegy és meghal a kereszten. Jézus lemondott mindenről őérte, Péterért és mindnyájunkért. Az önmagunkról való lemondás, önmagunk megtagadása, ha igazi, olyan úr, amelyet a Szentlélek betölt szeretettel, és a szeretet mindent helyrehoz, mindent megújít, mindent újra fölépít.

A lemondás azért, hogy megfeleljünk Krisztus szeretetének, sohasem negatív, sohasem egy csökkenés, mert az mindig kinyit a szeretetre való szabadság ajándékára, arra, hogy életet adjunk. És ez maga a tökéletesség, minden élet és minden hivatás beteljesedése. Mennyi szép tanúságát találjuk ennek, Istennek hála, Rendünkben és az Egyházban! Lemondani Krisztusért, mindig kisebbedés azért, hogy növekedjünk, valami megvonása magunktól azért, hogy igazán legyen valamink, meghalás azért, hogy éljünk. Jézus sohasem kér tőlünk lemondást másért, csak azért, hogy Őt jobban szeressük, Őt, aki az élet Ura. Amikor Krisztus azt kérte a gazdag ifjútól, hogy mindenét adja el, hogy a szegényeknek adhassa, azért kérte ezt tőle, hogy teljesen önmagához vonja, mert mindent a szegényeknek adni nem egyszerűen csak egy feltétele volt annak, hogy Krisztushoz csatlakozhasson: ez már maga az Őhöz való csatlakozás volt, mert mindazt, amit a szegényeknek teszünk, Neki tesszük, miként az utolsó ítéletről szóló példabeszédben mondja a Máté 25,31-46-ban.

Nos, kedves testvéreim, a Rendnek sürgősen újra föl kell fedeznie ezt a szabadságot, ezt a szeretetet, ezt a Krisztushoz való igazi hozzákapcsolódást. És ennek kell lennie annak az ideálnak, amelyet a fiataloknak javasolunk, és amelyre

őket formáljuk. Szükségünk van olyan személyekre és olyan közösségekre, akik újra a megtérés útja mellett döntenek, a *conversatio morum* mellett, amely nap, mint nap örömmel felel arra a kérésre, hogy mindent elhagyjuk Jézusért.

Természetesen lehetetlen, hogy tényleg mindent elhagyjunk. A fontos azonban annak az egyéni és közösségi tudatosítása, amely minden hivatás lényegi eleme, hogy az önmagunkról való lemondás soha véget nem érő útján akarunk járni. Ez az út mindig mint hivatásunk ideálja áll előttünk, mert az ideál maga Jézus, aki a mi szeretetünk iránti szeretetből, ezt az áldozatot kéri tőlünk, hogy hordozzuk ezt a keresztet és engedjük, hogy egyre inkább Őáltala és Őérte megragadott emberek legyünk. Szent Péternek, aki pedig valóban kezdettől fogva mindent elhagyott, hogy kövesse Jézust, meg kellett értenie, hogy ez a lemondás sohasem tökéletes, és, hogy mindez csak a halála pillanatában fog beteljesedni: „Bizony, bizony, mondom neked: Amikor fiatal voltál, felövezted magad, s oda mentél, ahova akartál. De ha majd megöregszel, kiterjeszted karod, s más fog felövezni, aztán oda visz, ahova nem akarod.” E szavakkal jelezte, hogy milyen halállal dicsőíti majd meg Istent.” (Jn 21,18b-19a). E szavak után Jézus azt mondta Péternek: „Kövess engem!” (21,19b). Péter megértette, hogy Jézust követni azt jelenti, hogy élete minden pillanatát annak szenteli, hogy fölkészüljön erre a teljes odaadásra, és arra, hogy szabadon kitárja a kezét és így befogadja a kegyelmet, hogy tovább vezetik, az ő akaratának és szabadságának korlátain túlra. Hány mai mártír ajándékozza nekünk ma is ezt a tanúságtételt!

Hogy a Házunkat helyreállítsuk, nem szükséges, hogy különleges gesztusokhoz vagy rendkívüli imákhoz folyamodjunk. Elég, ha mindenki följánlja alázatos, mindennapos hűségét, hogy Krisztusnak adja az önmagáról való lemondását azért, hogy Őt szeresse, Aki szeretettel koldulja ezt tőlünk. És a törékenyebb szerzetes testvérek, a létszám, a kor vagy a betegség miatt bizonytalanabb közösségek éppen azok, akik a legjobban hozzájárulhatnak ehhez a megújuláshoz. Szükségünk van arra, hogy a kezüket nyújtsák mindenki felé, hogy engedjék, hogy megfogja őket a lemondás, amely oly sok evilági vágytól, hatalomtól, sikertől, csodálattól megszabadít bennünket, hogy így a Rendünk valóban Isten dicsőségére legyen és ne a sajátjára.

Mi csak az életünkkel szeretnénk megdicsőíteni az Istent, Ő ellenben azt szeretné, ha a halálunkkal is megdicsőítenénk Őt (vö. Jn 21,19). Mert Krisztusban, már most, az igazi élet Annak föltámadása, aki meghalt értünk.

Ne azzal foglalatoskodjunk, hogy Istentől sok hivatást kérjünk: kérjünk tőle *egyetlen egy hivatást*, a sajátunkat, a közösségünkét és a Rendünkét, a hivatást, amelyre Krisztus meghív minket. És kérjük tőle, hogy az Őérte mindent elhagyás hitvesi szépségében tudjuk megélni, abban a szépségben, amelynek Szűz Mária a tökéletes mintája.

Jöjj, szegények Atyja

A Pünkösdi misztériumának fényében mindnyájatoknak azt javaslom, hogy engedjük, hogy Jézusnak az a szereteteli és kolduló tekintete lakjék bennünk, amellyel nap, mint nap azt mondja és ismétli nekünk: „Ha tökéletes akarsz lenni, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Aztán gyere és kövess engem!” (Mt 19,21), hogy Istennek és a testvéreinknek olyan életet ajándékozhatunk, amely állandóan arra irányul, hogy mindent Neki adjon, még ha ez lehetetlen is a Lélek ajándéka nélkül.

A Szentlélek ég a vágytól, hogy megszabadítson bennünket mindattól, amely nem felel meg az Úrnak, aki hív minket. Szeretne megszabadítani attól a szomorúságtól, hogy nem tudunk mindent elhagyni Őérte. Éppen ezért hív minket szent Benedek arra, hogy a nagybőjti lemondásokat „*cum gaudio Sancti Spiritus* – a Szentlélek örömeivel” (RB 49,6) éljük meg. A Lélek az az isteni öröm, hogy teljesen odaajándékozzuk magunkat a többieknek. Mária Magnificat-jának az öröme, miután egészen az Úrnak szentelte magát és mikor Erzsébetet szolgálta mindabban, amire segítségre volt szüksége.

Tudom, hogy a Rendben, mint én magam is, sokan gyakran imádkozzák a pünkösdi *Veni Sancte Spiritus* Szekvenciát, hogy megnyissák önmagukat és a többieket a Vigasztalóra, a „szegények Atyjára”, hogy eljöjjön és megújítson, fölélesszen mindent, ami megfáradt, szomorú, piszkos, száraz, sebzett, eltévedt, és így már most megízleljük Krisztus egész életén át való követésének „*perenne gaudium*”-át, örök örömeit. Ez az imádság azt adja hírül nekünk, hogy a Szentlélek mindig képes beavatkozni a nyomorúságainkba és törékenységeinkbe, azokba a dolgokba is, amelyekért hibásak vagyunk, akkor, ha mindezt alázattal Elé hozzuk. A nyomorúságaink a mi üres kezeink, amelyeket Isten szeret nyitva látni maga előtt, még akkor is, ha piszkosak és reszketősek, hogy betöltse azokat kegyelmének mindig áradó újdonságával. Jobban, mint bármikor, szükségünk van arra, hogy egységben érezzük magunkat a könyörgésnek és az alázatos elfogadásnak ebben a gesztusában, amely tele van hittel és reménnyel, hogy betöltsön bennünket hivatásunk leginkább beteljesedett szépsége: a szeretet!

Testvéri öleléssel,

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCiszt Generális Apát